

Willem Vermandere, De Wind

'k Ben toch zo kontent als 't waait
'k zie zo geiren het golvende koren
en de jagende wolken in de lucht
aan de wind h 'k mijn ziele verloren
hoort de wind, ie schuifelt aan 't raam
ie speelt hobo langs kamers en gangen
ie murmureert de godgansen dag
mysterieuze oeroude gezangen

Ik kom van verre van ver over zee
'k ben geboren boven de wijde oceaan
uit zon en mane uit sneeuw en ijs
ik ben kind van de woeste orkanen
maar ik scheire zo geiren over 't land
van de bergen duik ik zot naar beneden
en toch jeunik mij nog 't meest van al
bie de mensen in dorpen en steden

In vroeger tijd maald' ik het graan
'k ben zoveel van mijn wieken verloren
zoveel zeilen op stroom en rivier
'k scheidde ooit nog 't kaf van 't koren
'k jaag de giftige wolken nu weg
en moeders was waai ik droog
en de draak aan een koord in de lucht
'k blaas de meisjesrokken omhoge

'k Blaas de boze geesten uit uw hoofd
'k beuk de deur van uw zorgen wijdopen
en nu raas ik van land tot land
om de grenzen en de muren te slopen
'k ben toch zo kontent als 't waait
'k zie zo geiren het golvende koren
aan de jagende wolken in de lucht
aan de wind h'k mijn ziele verloren